

РЕШЕНИЕ

№ 14859

гр. София, 17.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в публично заседание на 24.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **6562** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на К. С. Д., ЕГН: [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 1254 от 17.05.2025 г., издадена от младши автоконтрольор в 1-ва група ,1-ви сектор в отдел „Пътна полиция“ (ПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – „временно отнемане на СУМПС на водач, който при управление на МПС, отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.
Жалбоподателят , излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради липса на компетентност на нейния издател, липса на фактически и правни основания, както и, че АУАН за извършено нарушение не му е съставян и не е извършвал нарушение.
Прави искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна, а ако се приеме, че същата е издадена от некомпетентен орган – за нищожна Претендира разности по делото.
В съдебно заседание адвокат Г. излага твърдения, че административния акт следва да бъде отменен.
Ответникът – младши автоконтрольор в 1-ва група ,1-ви сектор в отдел ПП при СДВР, чрез юрк. М. в представен по делото писмен отговор изразява становище за неоснователност на жалбата. Излага аргументи за законосъобразност на оспорения административен акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на

претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 6б – ти състав, след като обсъди твърденията, доводите и възраженията на страните, и провери оспорения акт с оглед на правомощията си по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 17.05.2025 г., в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]К. С. Д. управлява лек автомобил Субару Легаци с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на С. Т. Д., и при извършване на проверка за наличието на наркотични вещества и техните аналози със техническо средство Дръг Тест 5000 и номер на уред ARPK-0016, в 2:40 чаа водачът категорично отказва да му бъде извършена такава.

Информацията за управлението на лекия автомобил е по свидетелски данни на очевидци. По делото е представена докладна записка от Ж. Л. служител в отдел „Специализирани полицейски сили“ към СДВР, видно от която К. С. Д. е спрял за проверка докато управлява лек автомобил Субару Легаци с рег. [рег.номер на МПС] , като във връзка с неговото поведение е уведомен отдел „Пътна полиция“, който е дошъл около 2:30 ч.

Във връзка с отказа е издаден е талон за медицинско изследване във ВМА с № 0179857.

Съставен е АУАН Серия GA Акт № 4106470, подписан от актосъставителя, двама свидетели и нарушителя без възражения.

На 17.05.2025 г., въз основа на съставения АУАН, със ЗППАМ № 1254 от 17.05.2025 г., издаден от младши автоконтрольор в 1-ва група ,1-ви сектор в отдел ПП при СДВР, на основание чл. 171, т. 1 б. „б“ ЗДвП, на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка – „временно отнемане на СУМПС на водач, който при управление на МПС, отказва да бъде проверен с теническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

По делото е представена и приета административната преписка по издаване на оспорения акт, в т.ч. талон за изследване с № 0179857, подписан от жалбоподателя, както и протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техните аналози, от който е видно, че К. С. Д. е отказал да даде кръв.

Заповедта е връчена на 17.05.2025 г.

Жалбата срещу заповедта е подадена на 02.05.2025 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във вр. с чл. 172, ал. 5 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото (л. 22) е приложена заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 от ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП директорът на СДВР, със заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. (л. 21), е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел

„Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от Д. Е. Г., който съгласно приложени по делото заповед (л. 20) заема длъжността младши автоконтрольор в Столична дирекция на вътрешните работи. Тази длъжност е в обхвата на посочената в заповед 513з-6400/07.07.2023 г., поради което съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган. Ето защо възраженията в жалбата в тази насока са неоснователни.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по смисъла на чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 172, ал. 1 ЗДвП. В проверявания акт са изложени фактическите и правни основания за упражняване на компетентността.

По отношение на съдържанието на разпоредената принудителна административна мярка съдът констатира, че в заповедта е посочено „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС но за не повече от 18 месеца“, като е изпуснато изразното уточнение „до решаване на въпроса за отговорността“. Този пропуск обаче не представлява порок на акта, тъй като срокът и характерът на мярката пряко следват от императивната разпоредба на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, която е изрично посочена като правно основание за издаване на заповедта. Съдът приема, че съдържанието на мярката е достатъчно определено, а правните ѝ последици са ясно установими от закона, поради което не е налице нарушение на принципите на правна сигурност и предвидимост.

По отношение на наведените доводи за съществени процесуални нарушения, съдът намира, че не се констатират и нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателите.

По делото са налице свидетелски данни, обективизирани в докладна записка на очевидци на л. 17 от делото, въз основа на които е подаден сигнал до отдел ПП при СДВР, както и последващи констатации на контролните органи. Съставеният АУАН се ползва с доказателствена сила до доказване на противното, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП.

По приложението на материалния закон:

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 становащите стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на оспорвания, административният орган се е позовал на наличието на една от посочените в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП хипотези, а именно – при управление на моторно превозно средство водачът откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за

химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване.

От събраните по делото писмени доказателства безспорно се установява, че при извършената проверка жалбоподателят е отказал да бъде проверен за наличието на наркотични вещества с техническо средство.

В тази връзка и поради задължението, съгласно чл. 6, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, актосъставителя е оформил талон за изследване по образец, съгласно Приложение № 1, като при спазване на чл. 6, ал. 4 и ал. 6 от същата наредба, е отразил в него желанието на извършителя установяването на наркотични вещества в кръвта да бъде извършено с медицинско и химическо лабораторно изследване, мястото - ВМА, където следва да се извърши медицинското изследване и срока на явяване там – 45 мин., съобразен с условията на чл. 6, ал. 8 от Наредба № 1/19.07.2017 г.

Въпреки явяването на жалбоподателя във ВМА от данните по делото се установи, че същият е отказал да даде кръв.

Това обстоятелство, както и установеното с АУАН-а обуславя наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП.

Принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1 ЗДвП има превантивен и обезпечителен характер, а не санкционен. Тя се прилага с цел защита на особено значим обществен интерес – безопасността на движението по пътищата, като предпоставките за прилагането ѝ са наличието на установено управление на МПС с концентрация на алкохол над допустимата от закона, каквото в случая е налице.

Съдът намира, че административният орган е приложил правилно материалния закон, като е постановил временно отнемане на свидетелството за управление на МПС за срок до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, съобразно императивната разпоредба на закона, без да разполага с оперативна самостоятелност относно вида на мярката.

Предвид изложеното съдът приема, че оспорената заповед е законосъобразна, издадена от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с целта на закона.

С оглед изхода на делото, искането на ответника за присъждане на направените разноски се явява основателно. Ето защо, на ответната страна следва се присъдят разноски в размер на 102,26 евро, представляващи юрисконсултско възнаграждение съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 78, ал. 8 от ГПК.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. С. Д., ЕГН: [ЕГН], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1254 от 17.05.2025 г., издадена от младши автоконтрольор в 1-ва група, 1-ви сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА К. С. Д., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски по делото в размер на 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 от АПК.

СЪДИЯ: